

TILLÄGNAD

Den här boken är tillägnad alla barn och ungdomar
som hör hemma i sagornas världar,
min mamma Birgith
&
min hustru Isabell.

Om du söker det som har gått förlorat skall du det
åter finna.

Om du sluter ögonen och lyssnar till vindens klagan,
kan du höra hennes namn.

Om du följer källan av isande tårar, finner du frid.
/Urds sista ord.

***

”Detta är en kall plats, Ylva. Det känns ända in i
märgen. Känner du det?”

”Ja, det känns. Det finns ett mörker här. Kom vi
går.”

/Författaren och konstnären under en vandring i
Gamla stan 2012

***

”Ser du porten? Så liten den är. Vad kan ha använt
den? Vad för sorts liten varelse har gått igenom den?
Vad finns där bakom?”

/Författaren till konstnären under en vandring i
Gamla stan 2012

***

”Varulvar, tala inte med mig om varulvar.”

”Varför?”

”Jag är rädd för varulvar.”

”Är du rädd för varulvar? Men det finns inga varulvar.”

”Jo, de finns där ute i mörkret.”

”Var inte orolig. Det finns någon som skyddar dig.”

”Vem?”

”Han som vandrar på taken om natten.”

/Författaren och konstnären under en vandring i

Gamla stan 2012

FÖRORD TILL ALVY

Du finns på riktigt. Du vet att sagan handlar om dig och att du är väldigt speciell, den sista av ditt slag. Du vet att vinden bär ditt namn, att urskogen och den vilda älven lever i din själ.

Snälla, förlåt mig för att jag väcker den uråldriga ulven ur dess dvala. Men jag vet att du är stark och att du klarar dig.

Tack för att jag får berätta din historia.

STADEN

UPPE PÅ FÅFÄNGAN i Stockholm stod två gestalter stilla och såg ut över stadens nattljus. Den ena var lång, med gråsprängt skägg. Mycket av hans anlete låg i skugga. Den andras ansikte var slätt och ungdomligt. Ögonen glödde gröna i ljuset från en parklykta.

”Den är vacker på något vis, staden”, sa den gråskäggige.

”Den andas död”, sa den unge, med en röst som låt oändligt mycket äldre än han såg ut.

”Jag vet ... Jag vet att den är undergång och förödel-se.”

”Du vet ingenting. Du har inte varit härifrån på väldigt länge. Där ute”, sa den unge och vände sig bort från den glödande stadens nattljus, ”är det nästan över.”

”Jag har hört ...”

”Du har inte hört något. Alla sjöar som jag såg på vägen hit är döda. Varenda älv som man en gång kunde dricka ur, är fyllda av gift. Där skogar en gång stod och där man kunde höra sången i trädens kronor, står nu deras odlade fält. Ingenstans viskar vinden, ingenstans kan du känna moder jords hjärtslag. Här är de eviga himlaljusens släckta av alla människornas lyktor.

När jag kom hit, var det som om en hand slöts omkring min strupe och det blev svårt att andas.”

Den gråskäggige svalde, blickade åter ut mot staden.

”De dödar jorden med sin smuts och alla våra riken är borta”, fortsatte den unga med skälvande röst. ”En morgon för inte länge sedan, gick jag till Vinterträdgården, för att plocka av dess silverfrukter .... Då jag kom till platsen där den legat, fanns spår av deras hästlösa vagnar överallt. Av vinterträdgården fanns inget kvar. Alla de heliga stammarna var brutna eller nedhuggna.” Med ögon fyllda av smärta vände han sig mot den gråskäggiga. ”Vi dör Svarte varg. Vi går under. De har besegrat oss i ett krig som de inte ens visste att de utkämpade.”

Den unge svepte ut med en arm mot staden, höjde handen och pekade.

”Det var som vi en gång förutspådde och vår sista stund är kommen. Snart kommer vinden tystna och aldrig mer skall den eviga sången höras. Vi försvinner för alltid. Vår saga ... våra liv kommer de aldrig ha vetat om. I deras värld är vi blott legender, myter, sedan länge förpassade till sagans värld. Förstår du vad jag säger, Svarta varg?”

”Jag förstår.”

”Ännu finns det en chans. Men det är den sista. Ett slutgiltigt slag kan vi utkämpa innan sommaren kommer åter. Om vi misslyckas med detta, så är vi för evigt dömda till undergång.”

Den gråskäggiga lyssnade och nickade med blicken fäst på den unge. Käkarna malde då han tänkte på vad

som skulle göras. Han vände blicken åter mot staden, betraktade glöden som människornas lyktor skapade. Han tänkte på flickan som fanns där inne och som han måste finna innan hösten blev till vinter. För som den andre sagt. Denna vinter var den sista och då nästa vår kom, skulle det vara för sent.

Ju närmare och djupare in i människornas värld han rörde sig, desto mer försvann magin ur honom. Den sipprade bort som ur en bristande fördämning. När han började gå längs den stora vägen som gick rakt igenom stadens hjärta, kunde han känna hur fingrar och tår blev kalla. Han ruskade på sig för att få bort obehaget, men insåg snart att ju längre in han kom, desto tydligare skulle det bli.

De monstruösa, hästlösa vagnarna, stålmaskinerna som människorna färdades inuti vrålade förbi likt forntida bestar och stanken de släppte ifrån sig var kväljande. Han hade känt den förut, men aldrig så tydligt som nu. Alla ljuden ... vrålandet, dunkandet, slamrandet, fick sinnera att löpa amok. Han visste knappt vilket håll som var vilket. Han höjde blicken mot natthimlen och hoppades att stjärnorna skulle ge honom någon känsla av verklighet. Men där uppe var de nästan helt försvunna bakom stadens ljus.

Vad hade de gjort med världen? Visste de ens själva? Kunde de inte känna att de förgiftade jorden, att luften var fylld av död, att vattnet surnade så att inget längre kunde leva där i?

Vansinne, galenskap. De dödar allas vår moder. Hon som födde oss och lät oss leva. Kan de inte känna undergången nalkas?

Men vad brydde han sig om det. För honom fick allt gärna gå under. De gamla folken med de nya. Allt han ville var att finna flickan och döda henne, så att han äntligen, efter eoner av tid fick sin hämnd.

ALVY

I BÄSTA FALL kan man säga att Alvy hade en lycklig barndom. Men det är om man räknar in att hon hade mycket frihet. Redan från det att hon var tio klarade hon sig i stort sett själv eftersom hennes pappa reste i jobbet. Somrarna spenderade hon hos sin farfar och farmor i Värmland. De var på många vis mer som föräldrar åt henne än hennes riktiga. Det var de som lärde henne nästan allt och så länge hon kunde minnas hade hon kunnat konsten att göra en lägereld, laga mat, fiska och bygga nattskydd av grenar. Om somrarna var hon vild och alltid tillsammans med sin katt, Movitz. De kunde vistas en hel dag i skogen, där kunde de ägna timmar åt att följa små bäckar, lyssna på vindens susande i trädkronorna. Ja, Alvys barndom var lycklig ... i bästa fall.

I sämsta fall kunde man säga att den inte var lycklig. I Stockholm där hon bodde hade hon inga vänner. I skolan såg de andra barnen snett på henne och viskade bakom hennes rygg.

”Konstiga Alvy, underliga Alvy, Knäpp-Alvy”, viskade de när hon var liten. ”Sjuka Alvy, äckliga Alvy, rubbade Alvy”, sa de när hon blev äldre.

Hon låtsades som att hon inte brydde sig, men det

gjorde hon. Det värkte inombords, då hon gick till skolan på morgonen, sved under dagen, och var ekan-
de tomt då hon gick hem. Hon var alltid ensam. Då
hon någon gång tog upp det med sin pappa, valde han
att inte lyssna utan flydde istället in i tidningar eller
teven.

Hon försökte förstå varför de andra barnen inte
tyckte om henne. Blicken sökte i speglar efter något
fult, missbildat, äckligt. Men där fanns inget ... Bara
långt ljust hår, gröna ögon och röda läppar. Just som
andra ansikten.

Men ful var inte vad de andra barnen sa. De sa att
hon var konstig.

Konstig ... ja, hon var konstig, det visste hon. Ibland
kunde hon stanna upp och fästa blicken på ett träds
krona, molnens långsamma flykt över himlen eller
lyssna på regnets smattrande. Hon kunde förlora sig
i vindens susande och ibland kunde hon till och med
höra sånger i den.

En lärare frågade hennes pappa om hon kanske hade
Aspergers syndrom och ett tag hade hon en fallande
känsla i hela kroppen. Det talades om mediciner och
annat. Efter någon månade gjordes det en utredning.
Men doktorn, som var av den gamla stammen, sa att
hon bara var en drömmare, och att drömma inte var
en diagnos. Då han hade sagt det, hade Alvys inre lät-
tat. Inget var fel på henne ... Ja, hon var en drömma-
re. Alvy drömde ofta och alltid om väldiga, solbelysta
skogar, glittrande sjöar, brusande älvar. Hon drömde
om alver och dvärgar, vättar och troll och drakar, att

hon kunde tala djurens språk och ibland att hon kunde flyga.

Alvys mamma hade lämnat henne och pappa för många år sedan. Då hade Alvy varit så liten att hon inte ens hade några minnen av henne.

***

Då vårterminen i åttan närmade sig sitt slut, gick Alvy mot bättre vetande på ungdomsgårdens disko. Hon skulle aldrig ha gått om det inte var för att Samuel, slängt ur sig frågan till henne när de var på väg ut ur klassrummet.

”Ska du på diskot i helgen?”

”Kanske det”, hade hon svarat med brännande kinder.

Kanske det hade hon tänkt när hon kom hem. Efter att ha rotat i garderoben i en timme, frågade hon pappa om hon kunde få lite pengar för nya kläder. Förvånad över den ovanliga frågan hade han satt in pengar på hennes konto. Alvy köpte nya kläder ytterst sällan och aldrig för att vara fin. Dagen innan sprang hon ut och in i affärer, köpte en ny klänning och skor.

Nervös och ensam gick hon till festen. Det kändes inte klokt att hon vågade och då hon kom in på ungdomsgården, kändes det först som att alla vände sina huvuden åt hennes håll. Speciellt nervöst var det då hon såg, det tuffa gänget snegla mot henne. I stort sett alla från de tre parallellklasserna var där. De stod

samlade i små klungor. Ingen dansade, inga skrattade. Hela grejen kändes fel. Hon ställde sig invid väggen, lät blicken gå över rummet och ångrade sin dumhet. Tiden gick långsamt. En flicka från en av parallellklasserna strosade in i rummet, nickade och log mot henne. Hon ägnade ett par ögonblick åt att kolla av rummet, innan hon tycktes bestämma sig för att det inte var något att stanna i. Hon nickade en gång till och gick. Besviket såg Alvy efter henne. En gothtjej, som inte brydde sig det minsta om vad folk tyckte om henne. Om Alvy hade vågat, så hade hon gått fram och försökt att prata med henne, kanske lära känna henne.

Musiken ändrades från hipp pop till dunkade trummor ... Som hjärtslag. Samuel kom in i rummet, stannade och stod nonchalant och svepte med blicken över väggarna, såg Alvy och sken upp. Leende gick han fram till henne och räckte fram handen.

”Wow”, sa han.

Alvys ansikte hettade till och hon sänkte blicken.

”Så dansar du?”

”Nej”, sa hon lågt. ”Jag kan inte.”

”Va?”

”Nej.”

”Ah”, sa han.

Sedan stod de tysta en stund. Han harklade sig, lutade sig fram och tvekade. Det syntes att han sökte ord, men inte fann några. Istället sneglade han på henne och log. Vilket fick henne att känna sig som en idiot.

Han vet inte vad han ska säga och jag vet inte vad jag

ska säga. Vi kommer att stå här tysta och det kommer bara bli mer pinsamt hela tiden. Till slut kommer han att gå och prata eller dansa med någon annan.

Hon gav honom ett leende. Men eftersom hon var så nervös, såg det nog mest ut som en grimas. Dessutom blev hon tvungen att svälja, vilket gjorde minen ännu konstigare. Han log och lade huvudet något på sned när hon gjorde det.

”Jag är också lite ... nervös”, sa han.

Varför? Du som är så himla snygg?

”Jag visste inte om du skulle komma. Ehm ...” Han såg sig omkring, log hastigt, tog hennes hand. ”Kom”, sa han och drog med henne till rummet där alla jackor hängde, klev in och sköt igen dörren.

Fortfarande leende placerade han henne mot väggen. Alvy visste inte vad hon skulle göra. Hon flackade med blicken, men han fångade upp hennes haka så att hon blev tvingad att se in i hans ögon.

”Vill du kyssas?”

Hon ville svara men kunde inte, istället nickade hon. Ansiktet hettade, hjärtat bultade hårt, benen darrade och andetagerna kom plötsligt hastigt.

Samuel snuddade med sina läppar mot hennes. Hon öppnade munnen försiktigt, hans mun kom närmare, först slog tänderna lätt emot, men han visade hur man skulle göra, så snart gick det bättre. Munnen och läpparna var så oerhört mjuka, mycket mer så än hon hade trott. När han flyttade undan, flämtade hon och ansiktet kändes som om det brann.

Samuels leende förändrades och han betraktade

henne förvånat med annan glöd i blicken.

”Alvy ... Du smakar som ... Som sommar.”

”Men vafan Samuel, kysser du Äckel-Alvy”, hördes Jacobs röst.

Båda vände sig hastigt mot dörren. Där stod hela mobbningsgänget och flinade.

”Smakar hon spya?” sa Teresa.

”Fan Samuel, jag visste inte att du gillade psykfall?” sa Jacob flinande.

Till Alvys förvåning blev Samuel generad. Blicken gled ner, kinderna fick färg och han sa något ohörbart.

”Du ska nog inte utnyttja psykot Alvy. Jag tror att det är olagligt”, fortsatte Jacob.

Samuel såg upp, tog ett steg emot Jacob. Men istället för att backa, flinade han och knöt nävarna.

”Vad vill du?” sa Jacob.

”Ja, vad vill du?” sa Olof och stirrade med smala hotfulla ögon.

Aldrig hade Alvy trott att Samuel som var så populär och så sportig skulle ge vika. Men det gjorde han. Rädslan glimmade där inne. Den nyss så säkra Samuel, såg helt plötsligt väldigt rädd ut. Han mumlade något och började att tränga sig ut ur rummet.

”Fattar du inte att du kan få samma sjukdom som Alvy om du rotar runt med tungan i hennes mun”, ropade Jacob efter honom.

Så fort Samuel var borta, vändes blickarna mot Alvy. Teresas ögon glödde då hon tog ett par steg närmare.

”Vad gör du här?”

”Jag ...”

”Du borde verkligen inte vara här. Alla tycker att det är obehagligt när du står och stirrar på de som dansar.”

Hjärtat dunkade otroligt hårt, hårdare än då hon blivit kysst. Alvy svalde. De murar som hon byggt starka och höga under åren tycktes svaga och svajiga. Som om kyssen hade blottat henne, gjort henne svag. Teresa måste ha sett det, för hon lutade sig nära, så nära att läpparna nästan nuddade Alvys, hon drog in och spottade. Saliven träffade Alvys läppar. Någon sekund stod hon helt stilla medan tårarna steg upp i ögonen. Teresa började le.

”Lilla, sjukhuvud ... kan du inte bara försvinna härifrån. Typ dö.”

Alvy ryckte till, började pressa sig förbi gänget och flydde ut genom dörrarna, ner för trappan och ut på gatan. Mobbningsgängets skratt ekade efter henne.

Under några dagar kastade hon och Samuel blickar på varandra, men Alvy vågade inte prata med honom och så fort hon såg efter honom, slog han undan blicken. Men det värsta var att efter ett par veckor blev han tillsammans med Teresa. När hon såg dem hand i hand en dag och Teresas leende då hon såg att Alvy såg, var det som om ett slag träffat henne i magen. Alvy förträngde kärleken, svalde avundsjukan och fortsatte att vara ensam.

En kväll, några veckor senare, då hon var ute för att leta reda på sin katt, gick hon nästan in i Samuel. Han sken upp och sökte hennes blick. Hon mötte den och stirrade iskallt och nedlåtande.

***

Sommaren kom med värme och solblekt hår. Som alltid skickade hennes pappa iväg henne till farmor och farfar i Värmland, och som vanligt följde han inte med. Jobbet tog upp all hans tid.

Men i Värmland var dagarna härliga och kvällarna ljusa. Där trivdes hon. Varje dag var hon nere vid badsjön, simmade, låg på stranden och lyssnade på vinden, lyssnade på andra ungdomars skrattande röster. Ofta tog hon och farfar långa skogs promenader. Som vanligt åt de korvmacka och drack saft medan de tysta såg ut över myrmarken. Farfar hade sitt grunande uttrycket och satt alltid tyst. Alvy frågade inte vad han grunnade på. Hon var van.

Dagarna förflöt långsamt. Om hon inte badade i sjön eller strosade i skogen så låg hon i hängmattan med sin katt och bläddrade i serietidningar eller böcker. Ibland cyklade hon till kiosken och köpte glass som hon avnjöt sittandes på en bänk. Andra ungdomar fanns ofta kring kiosken, men sällan hälsade de. Istället såg de på henne på ett sätt man ser på främlingar. Det gjorde henne inget. Hon var van att vara ensam.

Sommaren varade i en evighet. Men när evigheten tog slut, tog skolan vid.

***

En ny flicka satt vid en av bänkarna. Hon var lite större, hette Jenny och hade ett överbett. Jacob kallade henne hästen och de andra i hans gäng hängde snabbt på. De trakasserade Jenny så mycket att hon redan första veckan inte vågade göra minsta väsen av sig. Det var inte alla som var med på mobbingen, men många och ingen annan sa ifrån. Redan från början började något växa inom Alvy. En våg av vrede, som tornade upp sig och som fick henne att vilja slå sönder mobbningsgänget.

Måndagen den andra veckan, efter lunchen, samlades Jacob, Olof och Teresa runt Jenny. De trängde upp henne mot ett hörn och började kalla henne riktigt elaka saker, varav hästen var det mildaste. Jenny stod tyst med sänkt blick.

”Fan du är så jävla ful att dig skulle man inte se någon skillnad på om du blev överkörd av tuben”, sa Jacob.

”Ja”, sa Teresa, ”kan du inte hoppa framför tuben?”

”Nä”, sa Olof, ”då skulle hon säkert skrämma ihjäl föraren.”

”Krossa tåget, tänkte jag säga”, sa Teresa samtidigt som hon skrattade.

Deras ögon glittrade och de låga skratten nådde Alvy. Hon hade just kommit ut från toaletten några meter bort och stannade och stirrade på dem.

Alvy gjorde sällan väsen av sig, men nu fick hon nog. Vreden som byggts upp ända sedan diskot for igenom henne med ett rytande och hon gick fram till gänget

som stod samlat runt Jenny, gav Jacob en lätt puff i ryggen. Han vände sig hastigt om och gav henne en frågande blick. Alvy sa inget, utan stirrade på dem tills alla tystnade och istället vände sig mot henne.

”Alvy, va fan vill du?” väste Jacob.

”Att ni slutar!”

”Med vad?” sa Jacob och gick hotfullt fram mot henne.

”Med det ni håller på med.”

Alvy rörde sig inte, utan fortsatte bara att stirrade på honom. Ilskan i Jacobs ögon slocknade och han hejdade sig.

”Annars, vad händer då?” frågade Teresa retfullt. ”Vad ska du göra om vi inte slutar?”

—Alvy svarade inte men vände sig långsamt mot Teresa. Några ögonblick mätte de varandra med blickarna. Inom några sekunder flackade Teresas ögon och hon såg bort mot Olof som om hon bad om hjälp.

”Konstiga Alvy”, sa Teresa och gjorde en min av att hon skulle spotta.

”Gör det”, viskade Alvy, ”och jag gräver ut ditt ena öga och slänger det i toaletten.”

Ett ögonblick stod Teresa helt stilla. Hon drog samman ögonbrynen som om hon inte trodde på det hon hört. Alvy började att le.

”Gör det”, viskade hon igen.

”Kom, vi går”, sa Olof.

De gick bortåt korridoren. Teresa kastade en ond blick över axeln. Alvy blottade tänderna och Teresa slog undan blicken. Då de försvunnit runt ett hörn

vände sig Alvy mot Jenny. Tårar, hängde i ögonfransarna, men rädslan hade bytt till rundögd förvåning.

”Hur är det?” sa Alvy.

”Tack. Det är okej”, sa Jenny med darrande röst.

”Du ser inte okej ut. Ska vi gå någonstans tillsammans?”

”Ja gärna.”

Efter att samlat ihop sina saker, gick de till ett fik som låg på samma gata som skolan. Jennys ansikte sken upp när de satte sig mitt emot varandra på uteserveringen. Solen sken ner genom löven på det träd som lade kaféet i skugga. Några gråsparvar skuttade runt på marken och pickade efter smulor. Alvy bröt en bit av sin bulle, smulade sönder den och började kasta några småbitar åt fåglarna.

”Jag har aldrig ... Ingen har hjälpt mig förut”, sa Jenny.

”Är du van vid sådant där?” sa Alvy. Hon slängde resten av smulorna på marken och vände sig mot Jenny.

”Nä, inte egentligen. På min förra skola var det ... okej.”

”Så du blev inte mobbad?”

”Nä. Du då. Har du blivit det?”

”Nej, jag tror inte det. Inte på riktigt. Jag har alltid kunnat hejda dem om jag velat ... Mm, utom en gång.”

”Jag heter Jenny”, sa Jenny och räckte handen över bordet.

”Alvy”, sa Alvy och tog emot handen.

De log mot varandra och efter den dagen var de vänner. Alvy hade aldrig haft någon bästa vän, egent-

ligen hade hon inte haft några vänner alls sedan hon var liten och känslan av att ha Jenny var underbar. De sista skolveckorna var de oskiljaktiga. Jenny var vanlig, normal och hennes vanlighet jämnade ut Alvys konstighet och tvingade Alvy att vara mer närvarande.

***

Då sommarlovet kom följde Jenny med till Värmland. För en gång skull kände sig Alvy nästan som en riktig människa. Särskilt då hon och Jenny satt vid badsjön och kikade på de äldre pojkarna som kastade sig i vattnet och brottades.

Jenny förälskade sig i en sjuttonårig pojke från Tyskland som var på semester med sin familj. Hans hette han och var både snäll och snygg. Under några dagar badade de och flirtade med varandra. Men då Hans visade intresse för Alvy, visade Alvy sin lojalitet och de slutade att vara med honom.

Som vanligt tog Alvy, farfar och Movitz promenader i skogen och som vanligt stannade de vid myren och åt mackor. Men den här sommaren var Jenny med och myren ekade, kanske för första gången någonsin, av skratt. Farfar var för en gång skull inte fundersam utan log åt vännernas prat och skratt.

”Jag tror att det är första gången den gamle i skogen hört skratt på många år. Det gör honom nog gott”, sa farfar med ett leende.

På hemvägen gick Alvy och Jenny några steg efter

farfar. Movitz slank som vanligt in och ut i snår och buskar.

”Vem är den gamle i skogen?” frågade Jenny.

”Jag vet inte”, svarade Alvy, ”men farfar pratar om honom då och då.”

”Kanske ett troll eller en ... Vad heter de? Ett rå”, sa Jenny.

”Ja, kanske det?” sa Alvy och log. Hon betraktade farfar som promenerade några meter framför dem. Sin vandringsstav med runor och symboler hade han i ena handen. I den andra hade han sin pipa. Yvigt skägg och femtiotalfrisyr. Han var ovanlig på alla vis och det tyckte alla i trakten. I den lilla staden kallades han Tok-Göte för att han ofta talade med sig själv och för att han alltid vandrade ensam i skogen, med sin runstav.

”Farfar!”

”Ja, min lilla Alv”, sa farfar utan att vända sig om.

”Vem är den gamle i skogen?”

Han stannade och vände sig om, kisade upp mot trädkronorna och lät de tunna solstrålarna vila i ansiktet. Sedan vände han blicken mot Alvy och log varmt.

”Men det är ju den gamle i skogen. Han som ser efter att inget ont händer vår familj.”

”Wow”, viskade Jenny.

”Som ser efter oss?” sa Alvy.

”Ja ... Mig och farmor och dig, min lilla skogsvarelse.”

Flickorna kom upp vid farfars sida.

”Vad heter den gamle?” sa Alvy.

Med ett skratt började farfar åter gå.

”Han heter ... Han heter ... Hum ... Känner ni till den grå?”

”Vad är det?” sa Jenny.

”Den grå skuggan, den grå mannen, den ...”

”Lodjuret”, sa Alvy.

”Just så”, sa farfar. Det finns en myt här i sköna Värmland, att ett stort lodjur vakar över skogarna. Han är vare sig god eller ond och han ...” Han avbröt sig, stannade upp, drog fingrarna genom skägget och svepte sedan med blicken. ”Vart är din katt Alvy?”

”Bredvid stigen och vakar över oss”, sa Alvy med ett skratt.

”Exakt”, sa farfar och blinkade.

Farmor serverade bullar, kaffe och saft i trädgården. En gång på förmiddagen och en gång på eftermiddagen och en kväll fick de dricka ett glas öl av farfar.

Dagarna var nästan alltid soliga och de få dagar det regnade, spelade de gamla brädspel eller bläddrade i serietidningar från åttioalet.

Jenny sa att hon älskade landet och att hon inte ville tillbaka till Stockholm. Alvy kände likadant. Hon kände alltid likadant. En bit av hennes hjärta och hela hennes själ tillhörde skogarna, sjöarna och bäckarna här.

När farfar körde dem till tåget i sitt avgasmonster från femtioalet, kände Alvy den vanliga sorgen och nästan outhärdliga tomhets känslan. Hon bet sig i en knoge och såg ut mot skogarna som svischade förbi.

Jenny lade sin hand över hennes och Alvy vände ansiktet mot Jenny.

”Vet du vad som är bra med att komma hem?” sa Jenny.

”Nä”, viskade Alvy.

”Inte jag heller.”

Nej, jag vet inte vad som är bra med att åka tillbaka till Stockholm. Men jag åker i alla fall inte tillbaka själv.

DET BÖRJAR

ÄVEN DETTA SOMMARLOV tog slut och då skolan åter började skulle Alvy snart fylla femton.

Den tredje dagen i skolan började Jacob, Olof och Teresa åter att mobba Jenny. Alvy satt försjunken i de sidor de fått till uppgift att läsa igenom, då hon hörde Olof viska:

”Hästen ... Häääästen ... Fan, du ser ut att ha växt ännu mer. Fick du för mycket havre i sommar? Fan, släpade Alvy äntligen med dig till landet så du fick springa i skogen? Hittade du en hingst som ...”

Rösterna väckte Alvy ur boken. Hon vände sig om och stirrade på Olof. Men den här gången slutade han inte utan flinade bara och visade Alvy mittenfingret.

Då lektionen var slut, reste sig Alvy och Jenny med sina saker i famnarna och gick ut genom dörren och rörde sig mot skåpen. Alvy som gick ett par steg före hörde hur Jenny stönade till, vände sig hastigt om. Jenny stod framåtlutat och kippade efter andan medan Teresa stod bredvid med ett flin, sedan gav hon Jenny en knuff så att hon snubblade till och böckerna föll ur famnen.

”Vad i ... vad håller du på med?” sa Alvy och tog några steg mot Teresa. Vågen av vrede sköt upp genom

kroppen och hon låste Teresas blick. Med ett iskallt leende stirrade Teresa tillbaka.

”Stirra du. Vi får se hur mycket du vill stirra sedan”, sa Teresa. Hon blinkade med ett öga, vände sig om och gick.

Inne på en toalett, tvättade Jenny ansiktet från tårar. De bytte blickar, men drog i det längsta på att nämna vad de båda tänkte. Teresa hade slagit till Jenny. Det var något som aldrig hade hänt förut.

Ute på skolgården var det så gott som tomt, förutom en av lärarna som hoppade in i sin bil. De gick ut på trottoaren, över Hantverkargatan och vidare upp mot Bergsgatan, sedan genade de genom ett par buskar och kom in i Kronobergsparken. De hade gått något tiotal meter då de såg Olof och Teresa. Bägge såg förväntansfullt stressade ut. Jenny hejdade sig.

”De väntar, Alvy.”

”Mm ...”, mumlade Alvy och stannade.

”Jag tror de kommer att slå mig igen.”

”Nää”, hördes Jacobs röst bakom dem. ”Killar slår inte tjejer. Vi ska bara hålla i Alvy, medan Teresa slår.”

Både Alvy och Jenny vände sig mot Jacob. Jenny med uppspärrade ögon och Alvy med avvaktande.

”Vilka skithögar ni är”, viskade Alvy.

De flockades runt dem.

”Håll dig bara stilla”, sa Olof tog tag om Alvys ena hand.

Jacob ställde sig mittemot Alvy och flinade brett. Samtidigt gav Teresa, Jenny en lätt puff.

”Kom igen ... Slå tillbaka din lilla fetknopp. Kom

igen fetto ... Slå tillbaka.”

Alvy svalde och svalde. Hela kroppen skakade.

Vågen forsade och slog och ville komma ut. Den började längst ner, längst in och strömmade het som en eld genom kroppen.

Jag dör, jag brinner upp.

”Jävla äckliga fetknopp”, sa Teresa och slog till Jennys kind med öppen handflata.

Hetare och hetare strömmade vågen av eld.

Matt och ovan höjde Jenny bägge händerna. Teresa skrattade till, kröp samman som en boxare och slog till med knuten näve. Huvudet åkte bakåt och kroppen följde efter. Med ett stön föll Jenny omkull. Samtidigt som tårarna strömmade upp i ögonen började Teresa att skratta.

”Aj”, skrek Olof och släppte Alvys handled.

Med ett ordlöst skrik slet sig Alvy fri, tog de få stegen fram till Teresa och knuffade till henne så att hon snubblade baklänges.

”Vet du inte vem jag är?” skrek Alvy.

Allt stannade upp. Teresa såg både chockad och road ut.

”Nä! Jag har fan ingen aning om vem du är. Jag tror ingen har någon aning om vem du är. Vem är du Alvy?”

Ett ögonblick var det som om allt tonade bort inför Alvys blick. Teresa blev otydligt och flöt samman med Jacob. Långsamt vände hon sig mot Olof och stirrade. Det enda hon såg var hans ögon. Rädsla, isblå ögon som blinkade undvikande. Hon tog ett steg emot honom, sänkte blicken mot den hand som hållit henne

och såg sedan upp igen.

Röd, som om han blivit bränd.

Han backade undan. Alvy blinkade ett par gånger, blicken klarnade och hon såg sig förvirrat om.

”Gå”, sa Alvy.

”Va? Varför ska vi ...” började Teresa.

”Gå”, väste Alvy.

”Kom vi går”, sa Olof lågt och drog i Teresas arm. Den brända handen höll han knuten.

Alvy följde honom med blicken. Hans ögon var stela och fyllda av rädsla. De rörde sig bort. Först långsamt, men då Olof skyndade på stegen, ökade också Jacob och Teresa sina. När de försvunnit, vände sig Jenny mot Alvy.

”Vad var det där?”

”Jag vet inte”, sa Alvy.

Kroppen darrade till och hon tog ett djupt andetag. Då hon andades ut, var det som att något föll inom-bords. Efter att ha tagit ytterligare några andetag, började de åter att gå.